

Puc fer alguna cosa per créixer en la fe?

«Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare» (Jn 14, 9). La fe cristiana anirà creixent si el deixem actuar a Déu i si estem disposats a reconèixer el seu obrar a les nostres vides i a la història. Aquest article explica el paper de la llibertat, la Mare de Déu en la fe i la relació amb Jesucrist.

16/04/2025

Índex:

1. Considerant el que és la fe, puc fer alguna cosa per augmentar-la?
2. Quina relació té Jesús amb l'augment de la fe?
3. Quin paper té la llibertat en l'acte de fe?
4. La Mare de Déu, Mestra de fe

.....

Considerant el que és la fe, puc fer alguna cosa per augmentar-la?

La fe d'un cristià no és la creença en una ideologia o en un cúmul de preceptes morals. El contingut de la fe cristiana és Déu mateix i Déu és infinit. Des d'aquest punt de vista, no hi ha límits per créixer en la fe pel que fa a les bases que sustenten la certesa del cristià. «La fe és, en primer lloc, una *adhesió personal* de

l'home a Déu.» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 150)

El que passa és que els éssers humans som limitats i la nostra capacitat per buscar Déu, per trobar Déu i per estimar Déu i creure en Ell es veu obstaculitzada per la nostra debilitat. Per aquest motiu, Déu ajuda aquell que el busca amb cor sincer i li regala la fe com un do. Viure de fe és tenir una certesa més gran que la que ens ofereixen els nostres raonaments humans. Déu és un Déu de vius i és una trinitat de persones, per tant, la fe augmentarà sempre que tinguem una relació personal i vital amb cadascuna de les persones de la Trinitat. L'oració és fonamental per créixer en la fe. L'oració, com deia Santa Teresa de Jesús “És tractar d'amistat estant tot sol moltes vegades amb qui sabem que ens estima”, però això no és un clic que automàticament obre un enllaç: «La fe, per la seva pròpia

naturalesa, requereix renunciar a la possessió immediata que sembla oferir la visió, és una invitació a obrir-se a la font de la llum, respectant el misteri propi d'un Rostre que vol revelar-se personalment i en el moment oportú». (*Lumen Fidei*, núm. 13)

Meditar amb sant Josepmaria

«La fe és una virtut sobrenatural que ens disposa la intel·ligència a assentir a les veritats revelades, a respondre que sí a Crist, que ens ha donat a conèixer plenament el disseny salvador de la Trinitat Beatíssima. *Després d'haver parlat Déu en diverses ocasions i de diverses maneres als pares en la persona dels profetes, darrerament, en aquests dies últims, ens parlà en la persona del Fill, que Déu ha constituït hereu de tot, i per mitjà del qual havia fet també els mons. I Ell que és resplendor de la seva glòria i*

empremta de la seva substància, i que sosté totes les coses amb la seva paraula poderosa, després d'haver dut a terme la purificació dels pecats, s'ha assegut a la dreta de la majestat de Déu, a les altures.» (Amics de Déu, 191)

*«Omnia possibilia sunt credenti —Tot és possible per al qui creu. —Són paraules de Crist. —Què fas, que no li dius amb els apòstols: *adauge nobis fidem!* —augmenta'm la fe!?» (Camí, 588)*

«La nostra fe no és una càrrega, ni una limitació. Quina pobre idea de la veritat cristiana manifestaria qui raonés així! En decidir-nos per Déu, no hi perdem res, ho guanyem tot.» (Amics de Déu, 38)

2. Quina relació té Jesús amb l'augment de la fe?

Per al cristià, creure en Déu és inseparablement creure en Aquell

que ell ha enviat, «el seu Fill estimat», en qui ha posat tota la seva complaença (Mc 1,11), en paraules de Benet XVI: “Jesús és el centre de la fe cristiana. El cristià creu en Déu per mitjà de Jesucrist, que ha revelat el seu rostre. Ell és el compliment de les Escriptures i el seu intèrpret definitiu”. (Missa d'inauguració de l'any de la Fe)

Jesús, el Fill de Déu, ha vingut al món i s'ha encarnat per mostrar-nos el rostre de Déu, que és amor: «Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare» (*Jn* 14, 9). La fe cristiana anirà creixent si la deixem actuar i si estem disposats a reconèixer el seu obrar en les nostres vides i en la història. Jesús és present de manera performativa en la vida del cristià. El seu missatge no és només informatiu, és vivificant, és paraula que es fa Vida «El meu Pare continua treballant, i jo també treballo» (*Jn* 5, 17). En aquest sentit, s'entén que la convicció profunda del

creient pugui augmentar en reconèixer l'actuació de Déu en la seva vida. Com aquells deixebles d'Emmaús, el cristià pot reconèixer Jesús en el Pa i en la Paraula i anar creixent en la fe, que és adherir-se al mateix Crist i, per Ell, al Pare. En aquest camí d'augmentar la fe, l'Esperit Sant va fent la seva obra a l'interior dels cors. «Aquesta trobada entre Déu i els seus fills, gràcies a Jesús, és el que dona vida precisament a la nostra religió i constitueix la seva singular bellesa.» (Francisco, *Admirabile signum*, núm. 5)

Meditar amb sant Josepmaria

«En ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat» (Col 2, 9).

«Crist és Déu fet home, home perfecte, home enter. I, en la humanitat, ens fa conèixer la divinitat. En recordar aquesta delicadesa humana de Crist, que

esmerça la vida al servei dels altres, fem molt més que descriure una forma possible de captenir-se. Anem descobrint Déu. Tota obra de Crist té un valor transcendent: ens fa conèixer la manera d'ésser de Déu.» (*És Crist que passa*, 109)

«Tot el poder, tota la majestat, tota la bellesa, tota l'harmonia infinita de Déu, les seves grans i incommensurables riqueses, tot un Déu!, restà amagat en la Humanitat de Crist per servir-nos. L'Omnipotent es presenta decidit a enfosquir la seva glòria durant un temps, per tal de facilitar l'encontre redemptor amb les seves criatures.» (*Amics de Déu*, 111)

«*Crist viu*. Aquesta és la gran veritat que omple de contingut la nostra fe. Jesús, que morí a la creu, ha ressuscitat, ha triomfat sobre la mort, sobre el poder de les tenebres, sobre

el dolor i l'angoixa.»(*És Crist que passa*,102)

«De vegades sentim dir que avui sovintegen menys els miracles. No deu ésser que són menys les ànimes que viuen una vida de fe? Déu no pot faltar a la seva promesa:*demana-m'ho i et daré els pobles per herència, i el món d'un cap a l'altre per possessió*. El nostre Déu és la Veritat, el fonament de tot el que existeix: res no es compleix sense el seu voler omnipotent.

Com era al principi i ara i sempre, i per tots els segles dels segles. El Senyor no canvia; no li cal moure's per anar al darrera de coses que no tingui; és tot el moviment i tota la bellesa i tota la grandesa. Avui com abans. *Els cels s'esvairan com fum i la terra es desfarà com el vestit (...). Però la meva salvació romandrà eternament i la meva justícia durarà per sempre*.

Déu ha establert en Jesucrist una aliança nova i eterna amb els homes. Ha posat la seva omnipotència al servei de la nostra salvació. Quan les criatures es malfien, quan tremolen per manca de fe, sentim de nou Isaïes que anuncia en nom del Senyor: és que el meu braç s'ha escurçat per a salvar? O potser no em resta ja força per a deslliurar? Mireu, només amb la meva amenaça eixugo el mar, canvio els rius en desert fins al punt de fer deperir els seus peixos per falta d'aigua i fer morir de set els seus vivents. Jo revesteixo els cels d'un vel d'ombra i els poso un sac per vestit.» (*Amics de Déu*, 190)

3. Quin paper té la llibertat en l'acte de fe?

La fe que professem els cristians és la certesa profunda d'un Déu que ha arribat a donar la Vida per mostrar-nos la realitat gratuïta i infinita del seu amor per nosaltres. Els éssers

humans podem acollir aquesta acció de Déu fent ús de la nostra llibertat.

Davant de la dificultat per perdonar sense límit, els apòstols van pregar al Senyor: «Augmenta'ns la fe» (*Lc 17, 5*). Ells volien creure amb més força i convicció per actuar com el Senyor els demanava. Un acte de voluntat lliure és necessari perquè Déu vessi sense mesura el seu amor als nostres cors, i aquest Amor reforça la Fe per l'acció de Déu Esperit Sant en l'ànima: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (*1 Jn 4, 16*). Déu vol fills, no vol esclaus, i és per això que vol comptar amb el voler humà i personal de cadascú per fer créixer els seus fruits. La fe dels deixebles creixerà sens dubte al llarg de les seves vides, fins i tot alguns arribaran al martiri per l'amor i la fe en el seu Mestre, al qual no estan disposats a negar.

Meditar amb sant Josepmaria

«Sense llibertat, no podem correspondre a la gràcia; sense llibertat, no podem donar-nos lliurement al Senyor, amb la raó més sobrenatural: perquè ens dona la gana.» (*És Crist que passa*, 184)

«Us ho torno a dir: no accepto cap altra esclavitud que la de l'Amor de Déu. I això perquè, tal com ja us ho he comentat en d'altres moments, la religió és la major rebel·lia de l'home que no tolera viure com una bèstia, que no es conforma —no s'aquieta— si no tracta i coneix el Creador. Us vull rebels, lliures de tot lligament, perquè us vull amb mi —és Crist qui ens hi vol!— fills de Déu. Esclavatge o filiació divina: heus aquí el dilema de la nostra vida. O fills de Déu o esclaus de la supèrbia, de la sensualitat, d'aquest egoisme angoixós en què tantes ànimes semblen debatre's.

L'Amor de Déu assenyala el camí de la veritat, de la justícia, del bé. Quan ens decidim a respondre al Senyor: *la meva llibertat per a Vós*, ens trobem alliberats de totes les cadenes que ens havien lligat a coses sense importància, a preocupacions ridícules, a ambicions mesquines. I la llibertat —tresor incalculable, perla meravellosa que fora trist de llençar a les bèsties— és esmerçada tota sencera a aprendre de fer el bé.» (*Amics de Déu*, 38)

4. La Mare de Déu, Mestra de fe

El camí de la fe es viu com una peregrinació en aquesta vida, amb l'esperança d'arribar a participar plenament de l'amor de Déu al final d'aquest camí. “Aquest símbol de la peregrinació en la fe il·lumina la història interior de Maria, la creient per excel·lència, com ja va suggerir el concili el Vaticà II: *‘la benaventurada Mare de Déu va avançar en la*

peregrinació de la fe i va mantenir fidelment la unió amb el seu Fill fins a la creu”. (Joan Pau II, Audiència general, 21.III.2001)

La Mare de Jesús, Mestra de fe, serà sens dubte el camí més curt per arribar a creure en el seu Fill. Ella, que va recórrer el camí de la fe, és per al cristià model i socors. Maria està sempre al costat dels seus fills per intercedir i intervenir en aquelles gràcies que sap que podem necessitar, com l'augment de la nostra fe. Sens dubte, això és una cosa que li agradarà molt: acompanyar els seus fills en el camí que els portarà a la felicitat en aquest món i en l'eternitat.

Meditar amb sant Josepmaria

«No estàs sol. —Ni tu ni jo no podem trobar-nos sols. I menys encara, si anem a Jesús per Maria, ja que és una Mare que mai no ens abandonarà.» (*Forja*, 249)

«Li ho diem ara amb les mateixes paraules, en acabar aquesta estona de meditació. Senyor, jo crec! He estat educat en la vostra fe, he fet el determini de seguir-vos de prop. Repetidament, al llarg de la meua vida, he implorat la vostra misericòrdia. I, repetidament també, he vist com una cosa impossible que poguéssiu fer tantes meravelles en el cor dels vostres fills. Senyor, crec! Però ajudeu-me, per creure més i millor!

També adrecem aquesta pregària a Santa Maria, Mare de Déu i Mare Nostra, Mestra de fe: benaurada tu que has cregut! perquè s'acompliran les coses que t'han estat anunciades de part del Senyor.» (*Amics de Déu*, 204)

Foto de Bud Helisson a
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/puc-fer-alguna-
cosa-per-creixer-en-la-fe-jesucrist/](https://opusdei.org/ca/article/puc-fer-alguna-cosa-per-creixer-en-la-fe-jesucrist/)
(11/03/2026)